

PLT/16

ସଂଖ୍ୟା/୨୬

liveart 'zine 2022

Tartalom:

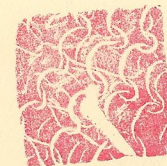
Egy szerzetes feljegyzése az 1100-as évekből

A feljegyzés sorsa napjainkig

4 látomás

A szerzetes 3 verse

Szellemképek a 4 látomáshoz

"én a névtelen vagyok // már nem számolom az éveket, hónapokat, még kevésbé a napokat, mert végtelen számú ezredmásodperc óta tartó elvonulásom egy pontján egyszer csak "tudtam" az időt, bármire is gondoltam tudtam mikor volt , és azóta mennyi idő telt el a hiábavalóságnak ebben a tökéletességében // ebben a folyamban melyben a hegyek felett szálló szirtisas tízezer szárnycsapása is csak egy tört pillanat // ebben folyamban amiben ülök és meditálok // időközönként fát gyűjtök a környék lejtőin, és elfogadom a rizzsel teli tálat amit a Drepung kolostor mellett lakó falusiak pár naponta az ajtóm elé tesznek, a már üreset pedig elviszik // ennyi az élelmem // a démonok már elkerülnek, a napsütés az ami időről időre meglátogat // én a névtelen vagyok ///

elvonulásom tizenkettedik évének tizenkettedik hónapjának tizenkettedik napján egy idegen lépett a kunyhómba, tisztelettel köszöntött és leült velem szemben a kialudt tűz másik oldalán, én pedig néztem őt abból a testből

amit maga előtt látott // sok-sok éve nem beszélek, hangot sem ejtek, az idegen sem szólt semmit // pontosan tizenkét órával később felállt, kivett a hamuból egy elszenesedett faágat és ezt a szót írta a falra : IRM ami annyit jelent ÜRÖM , tisztelettel köszöntött és elment // nem sokkal ezután kezdtem el írni ezt a könyvet, a látomások könyvét //

idők teltek el és leírtam mind a tizenkét látomást amit láttam a jövőből // a jövőből aminek ezek a szeletei nem itt történtek a Drepung kolostor környékén, nem is Tibetben, hanem máshol, egy másik világban ahol olyan ruhákat hordtak és olyan dolgokat használtak az emberek amilyenek még nem is voltak és amit tettek az olyan volt mint egy szertartás // leírtam amit láttam // használtam nemlétező szavakat, és bár leírtam őket mégsem voltak még // majd tudatom erős összpontosításával a látomásokból képeket is tettem a papírra és elképzeltem azt amikor ez a kép rácsúszik arra a jövőbeni történésre és akkor egy pillanatra, de csak egy pillanatra olyan éles lesz minden mint a Csomolungma kristályainak fénye... // azután alsó és felső fa borítót csináltam a

könyvnek, ruhából egy csíkkal összekötöttem és amikor ez megvolt többet már nem írtam semmit // én a névtelen vagyok ///"

Feljegyzések szerint a falusiak, amikor már 12 érintetlen tálka sorakozott a kunyhó ajtaja előtt, bementek. A szerzetes élettelenül ült szokott helyén. A kihűlt tűzrakás felett egy rizsfoltos kőlap lebegett (!), azon pedig ott volt a könyv. Amikor a könyvet elvették a kőlap leesett és összetört. A könyvet aztán a Drepung kolostor őrizte, nagy becsben. Hatására fogalmazódott meg a Három Csomó Törvénye (ami még nincs, de majd lesz, az már van) ennek jelképe a három csomót tartalmazó karkötő, amit a szerzetesek ma is hordanak. A kínaiak bejövetele volt a kezdete a könyv hanyattatásainak, évszázadokig bolyongott a rablók, orgazdák és gyűjtők háromszögében míg egyes lapjai (4 látomás) az 1950-es években Ts.S. hagyatékából, az akkor még létező Magyar Királyi Dharma Társasághoz kerültek, onnan pedig mai öröjéhez, akinek a nevét nem írhatom le.

Anyagvizsgálattal megállapították, hogy körülbelül 1100 körül íródhatott, tehát nagyjából Milarepa idejében. A szereplőket, a helyszíneket, az eseményeket és azok idejét az internet találatainak összevetésével végül sikerült azonosítani, ám ekkor már mint a múlt töredékeit. 2020-ban a látomások egyik szereplője a szó kitartó vonzásának engedve egy rövidítés vonatkozásában elkezdte használni az IRM betűjeleit.

(A Három Csomó Törvényét más megfogalmazásban Erdély Miklós írta le (*Idő móbiusz*))

1. látomás

Sötét helységet látok, valamilyen szoba lehet, formátlan alakok látszanak halványan, egy dobozból tompa fény dereng. A doboz mellett csillogó szemet is látok. (Most megjelentek bennem ezek a szavak, hogy projektor, kamera, nem tudom mik ezek, mégis valahogy tudom hogy a doboz és a szem)

Hirtelen világos lesz és látom hogy valami fehér vászon előtt ül egy meztelen férfi, teste be van kenve mint a hinduknak, két térdelő papírszobor között ül, kezén, lábán béklyó. A szobrok (tudom, hogy ezeket ez az ember formálta) egy zsinórt feszítenek ki, melyen üres palackok lógnak. A férfi mozogni kezd és ekkor látom, hogy a szem (kamera) veszi őt, a doboz (projektor) késleltetéssel a vászonra vetíti a látványt, és a férfi mögött megjelenik egy többszörös fekete-fehér szellemkép. A mozgás, a jelenlét, mintha egy testetlen árnyékvilágban vetne hullámokat. A kezek kiszabadulnak a béklyóból, felfelé nyújtózkodnak, szabadulnának. Azt is látom hogy végig egy tükröt néz, mintegy kíváncsian figyelve, hogy amit csinál hogyan is fest a "túloldalon".

Most kiszáradt bokorral pózol, a padlót csiszolja, csikorgatja. Kiszáradt ágat forgat a feje felett.

Feláll, úszó/repülő karcsapások...kilép a bilincsből. Folytatódik a "repülés" egy madárszerű papírszoborral.

Kérdések jönnek , hogyan is fest a szellemképe annak ha csövet hajlítgatok, kerek dolgokat forgatok, a szájamba maréknyi hurkapálcát teszek s azok majd kihullanak, ha a fejem felett nem pálmaágot tartok hanem egy hatalmas fűrészlapot, ha mint egy fuldokló kitátott szájjal kapkodok levegő után, vagy éppen üveggolyót görgetek tenyeremben ? Azután összekuporodott múmiaszerű alakot helyez a két térdelő alak közé, ám ennek szellemképét már nem látja, mert kimegy. Kialszik a világítás és ez az utolsó változás egyfajta fényrobbanásként jelenik meg a vásznon... majd minden elsötétül és ott maradnak a formátlan alakok, halványan a tompa fényben.

A kutatások eredménye : a látomás Kovács István "Protection Therapy" című performanszát írja le.

A performansz 2021.05.21-én a "Transart Communication 2020 Conference" online fesztivál egyik előadása volt.

2. látomás

Álmomban egy kisvárosban vagyok, mindenhol emberek, piactér, asztaloknál árusok.

Fekete ruhába öltözött ember sétál az árusok között, nem látom az arcát, fejét fekete vászonnal bugyolálta be. A fekete anyag alól, homlokánál, piros fény szűrődik át.

Egyik kezével hosszú zsinóron lógó csengettyűt csenget, a kis harang - majdnem a földet éri - vékony hangon csilingel. Másik kezével összekötözött használt maszkok sorát húzza maga után a földön, így halad. Piacnap lehet, most mintha az egész várost látnám egyszerre, sok ember van mindenfelé. A piactérről kifelé jövet megállítják, azok mintha rendőrök vagy katonák lennének. Nem fedi fel az arcát. Beszélgetnek, azután továbbmegy, ki a piacról, utcák során át. Azután már nem látok semmit.

Kutatási eredmény: az esemény (Dénes Imre "Holtpont" performansa) 2021.05.15-én Monoron történt.

A performert rendőrök állították meg.

A fekete fejű, arc nélküli(!) válasz "Ez egy művészeti akció a járvány vonatkozásában" megnyugtatja őket, nem kérdeznek többet, továbbmennek.

A pandémia halottairól való megemlékezést és egyben figyelemfelhívást, hogy a láthatatlan vírus még itt van, valaki lefényképezte és a képeket feltöltötte a város lakóinak Facebook fórumára.

Két nap alatt a képeket 347-en nézték meg, 87-en pedig megjegyzést is írtak.

222-en viccesnek találták, 65 embernek tetszett, 53-an jelezték hogy Húha!, 1 valakinek pedig nem tetszett.

3. látomás

Egy fehérre festett meztelen embert látok. Valami csillogó anyaggal letakart terület van ott, azt járja körbe. Lábához kötött palackokat húz magával . Oda vissza kiméri megint a területet. Bebújik a furcsa fekete csillogó anyag, alá közepen kilukasztja, és belülről különböző magokat szór ki. Látom, hogy derékig kibújik és valami olyasféle anyagot lenget mint ami alá bebújt. Csak ez fehér. Majd elteszi, karikás ostort vesz elő, csattogtat mint a lovasok. Hajlékony tükröt vesz elő abban nézi magát és ahogy hajlítgatja úgy változik a kép. (Emlékszem, a kolostorban egyszer belenéztem egy görbe tükörbe és onnan egy démon nézett rám, akkor nagyon megijedtem.) Most valami csókoszorút tesz a fejére, a cső vége a szájában van, fújja. Fuvolaszerű hangokat, furcsa dallamot hallok. Körbe körbe forog és a csillogó anyag rátekeredik . Közben lapáttal fűrészport szór egy szitába. Szitál. Valami furcsa hangos fújó dolgot vesz elő azzal tollakat és hamut fúj, egész felhő veszi körül. Egy csillogó kék zsákszerűséget is elfúj vele, el a felhők közé.

Látom hogy kibújik a csillogó anyagból, lábaira, kezeire béklyót tesz és oldalt megy egy edényhez. Az edényben barna agyag van azzal bekeni a testét. Átlátszó csillogó anyagot borít magára, azután leveszi azt is. Az a csillogó kék zsákszerűség ami elszállt most egyszer csak hátul visszajön, visszaszáll mögé. Arra gondolok, hogy ez egy jel. Most megint hártavékony csillogó anyagot vesz elő, azt a szél ide-oda fújja.

Valami sisakot vesz fel, beül egy székbe ami forogni is tud és keze lába mozzgatásával próbálja magát forgásba hozni. Az igyekezet azonban inkább kapálódzásnak látszik.

Ekkor elhomályosult minden és már nem láttam semmit.

Kutatási eredmény: a szerzetes a látomásban Kovács Istvánt látta, aki a távoli jövőben Dörgicsén adta elő "Önterápia" című munkáját 2021. júliusában az L1 Egyesület programsorozatában. Az említett csillogó anyagok különböző nylon fóliák voltak, a szerzetes által említett "hangos fújó dolog" pedig egy motoros lombfúvó.

4. látomás

Látok egy udvart, és az udvaron embereket. Tűzrakásokat is látok, többen főznek. Mások beszélgetnek, asztalnál ülnek, már elkészült ételeket falatoznak.

A délutáni nap fénye sugárzik át a képen. Egy férfi jegyzetfüzettel a kezében kérdezetgeti a jelenlevőket. Azok mondanak valamit amit ő feljegyez.

Ez az ember nekiáll palacsintát sütni a saját tűzhelyénél. Sok palacsintát süt. Azután a palacsintákat a középén lévő asztalhoz viszi. Kiteszi a noteszt maga mellé. Zacsκόba lekvárt tölt, a zacskó sarkát levágja. Látom, hogy a noteszba írt szavakat egyenként a lekvárral ráírja a palacsintákra. Minden felírt szóra rátesz egy újabb palacsintát, arra is ráír, majd újabbat tesz rá és így tovább. Ami elkészül az egy palacsintatorta. Tetejét még megkeni lekvárral és felkínálja a többieknek.

Egyik társát megkéri hogy vágja fel szeletekre...és a torta hamar elfogy.

Ekkor elmozdult a kép amit láttam és minden homályos lett.

Kutatási eredmény: a látomásban a 2020-as Vasadon megrendezett Cooking Performansz Fesztivál egyik szereplőjét Dénes Imrét látta a szerzetes.

Mostanra tudott az is, hogy egy-egy szót kért a jelenlévők egy részétől, olyan szót ami az illetőnek fontos. Ezeket jegyezte fel és írta később rá a palacsintákra.

Ezek a szavak a következők voltak: gyermek, béke, bőrönd, úton, megújulás, távolság, ének, együttérzés, tanévkezdés, prűntyí.

Az ismeretlen tibeti szerzetes versei (a falusiak elmondása alapján)

1.

Minden
Semmi
Éppen annyi
Suhan a szekér

2.

Mint nyugodt tóban a holdfény
Mint tócsában a szomjas madár
Mint hómezőn a bágyadt napsugár
A Tudatban tükröződöm

3.

Amikor a holdat nézem, a holdat nézem/
Amikor éppen eszem, akkor eszem/
Amikor a tűznél ülök, akkor a tűznél ülök/
Amikor az utcán megyek, akkor az utcán megyek/
Amikor a virágot csodálom, a virágot csodálom/
Éppen azt és éppen akkor/
Éppen akkor éppen azt/
Akkor az van.
És ami van, az van akkor.

PLT - Plateau - plató - fennsík – magassföld
Nem hegy és nem alföld. Egyik sem vagy épp
mindkettő - köztes állapot. A tér kitérülése.
Színpad. Leszállás és felemelkedés. Elrugaskodás.
Pihenő. "Inneni-onnaniság¹"¹ feL.L.

- ngised_knup_non -

Plateau live-art'zine :: Dénes Imre, +36 (06) 70 2619660

HU-2200 Monor, Váci M.u.34.

mail: imre.denes@gmail.com

digitális PLT / letöltés : <http://www.plateau-zin.blogspot.hu>